

Tamás Dénes
ÚJJÁSZÜLETÉS

nappal, tizenkét óra, kilenc perc,
napverte út,
hirtelen kések nyílnak az égben,
felismerhetetlenül lecsapnak,
beszakadó szaruhártya a szemben,
már nem lehet kifelé figyelni,
belül kezd tömörödni valami,
míg kívül lobog, lángol, ég,
szinte letépi bal kezem,
de belül folytatódik a leválás,
kásás hús a szilvamagról,
elemi, a verdeső csontokból felszakadozó akarat,
hogy itt világosan kell beszélni,
a fájdalomörjögésen minél pontosabban átpréselni azt, ami van,
mert csak az tarthat meg,
mindig az tartott meg,
és mindent megköszönni,
a végén úgyis csak a köszönet marad,
„Kritón, Aszklépiosznek kakással tartozunk: adjátok meg neki”,
vajon tényleg gyógyulás lenne a halál?
borostás kerubok hajlongnak fölöttem,
négyfelé tekintő arcuk talán befogja a felrobbant teret,
csupa értelmes, izzó mozdulat,
segíteni akarnak,
én is segíteni akarok rajtuk,
ne maradjon viszonzatlanul hátra semmi,
lengé takaróval betakarom létezésem,
hogy mindenkinek könnyebb legyen,
„kérem, fogjanak le, mert vergődni fogok”,
mintha nem is rám tartozna, ami történik,
a megoldás,
a szabadulás,

a túlélés,
kívül van rajtam,
hatalmas szívem a testem mellett veri szörcsögő, akadozó ritmusait,
minden ezen a szíven nyugszik,
összehúzódás, elernyedés,
összehúzódás, elernyedés,
a mag van elmozdulásban,
szinte átszakítja az égő húst,
ennyire nem lehet egyszerű minden,
mert nincs hová átjutni,
nincs semmi a sötétben,
csak ez az örökös sürgölődés, hajladozás a simogató derengésben,
fényölelés, fényharapás, fényokádás,
veszett dárda nyársal fel belülről,
átszakad, füstöl a hús,
a mag kitör,
a halál udvariasan kitéssékel,
felmagzottam,
ó, jaj, felmagzottam

